

Sprawozdanie

Wydziału krajowego na wniosek posła księdza Stępka w przedmiocie pensyi, kosztów podróży i wynagrodzenia za uszkodzenie rzeczy X. X. Wikaryuszów obydwóch obrządków w razie ich przenoszenia. —

Wysoki Sejmie!

W skutek wniosku posła X. Stępka następującej treści: „Wysoki Sejm raczy się wstać do c. k. Rządu, ażeby X. X. Wikaryusze obydwóch obrządków, w wypadkach przenoszenia tychże przez odnośne Najprzewielebniejsze Konsystorze na inne miejsca ich działalności:

- a) nie tracili przynależnej tymże pensyi;
- b) otrzymali wynagrodzenie kosztów podróży;
- c) jak niemniej wynagrodzenie za uszkodzenie swoich rzeczy, a to z funduszu religijnego.”

Poleczone zostało Wydziałowi krajowemu, aby sprawozdanie swoje nad tym wnioskiem Wysokiemu Sejmowi przedłożył. —

Stosownie do tego polecenia Wydział krajowy ma zaszczyt przedłożyć następujące sprawozdanie:

Nie tylko słuszność, ale i sprawiedliwość wymagają, ażeby sługa Boży, który ograniczony na najskromniejsze utrzymanie, nie doznał uszczerbku, jeżeli w interesie ogółu przeniesionym zostaje na inne miejsce przeznaczenia. —

Jeżeli ustawy Państwa w razie przeniesienia urzędnika na inne miejsce, wynagradzają mu wszelkie koszta i straty i zabezpieczają mu utrzymanie nie tylko przez nieprzerwane pobieranie pensyi, ale przez udzielanie mu dyet, toć pojąć się nie daje dla czego X. X. Wikaryusze, którzy dużo ważniejszy z trudami i nawet niebezpieczeństwem życia połączone obowiązki pełnią, w czasie przesiedlenia nie tylko żadnej nie pobierają pensyi i dyet, zatem żadnego utrzymania nie mają, ale nawet własnem kosztem przesiedlać się muszą, nie utrzymując za uszkodzenie szczupłego swego mienia żadnego wynagrodzenia. —

Przepisy rządowe, a mianowicie dekret nadworny z dnia 13. Września (gub. rozp. z dnia 19. Października 1804 r. l. 42506) przyznają urzędnikom Państwa, jeżeli nie na własne żądanie i nie za karę, przeniesione zostają na inne miejsce urzędowania i jeżeli z tem przeniesieniem nie jest połączone podwyższenie pensyi, —

- a) dyety w czasie podróży,
- b) koszta transportu,
- c) wynagrodzenie za uszkodzenie mebli. —

Oprócz tego pobierają nieprzerwanie swoją pensyę. —

Należytości te stosują się do rangi, jaką urzędnik przeniesiony w hierarchii urzędników zajmuje, każda ranga zaś jest klasyfikowaną do jednej z 12. klas dyetowych.

Urzędnikom XII. klasy dyetowej przyznaje rozporządzenie ministerjalne z d. 3. lipca 1854 l. 169. (Dz. praw Państwa i Rządu) w czasie ich podróży dziennie 1 złr. 36 kr. m. k. czyli 1 złr. 68 kr. w. a Niemniej należy się im milow, jeżeli nie są żonaci, od parę koni

bez wszelkich dodatków, która należytość rośnie o połowę, jeżeli są żonaci a do podwójnej wysokości, jeżeli mają więcej jak dwoje dzieci. Nakoniec otrzymują tacy urzędnicy tytułem wynagrodzenia za uszkodzenie mebli jednomiesięczną płacę, jeżeli są stanu wolnego, dwumiesięczną, jeżeli są żonaci, a trzy-miesięczną, jeżeli mają więcej jak dwoje dzieci.

Wydział krajowy zważywszy wszelkie okoliczności, powziął przekonanie, że zrównanie X. X. Wikaryuszów co do dyet, kosztów podróży i wynagrodzenia za uszkodzenie mebli z urzędnikami XII. klasy dyet jest to, czego w terażniejszych okolicznościach a mianowicie przy przyciężonym stanie funduszu religijnego domagać się można.

Niestosujemy dla X. X. Wikaryuszów wyższą klasę dyet urzędników, albowiem pobierają oni tylko 150 lub 200 złr. pensyi, gdy tymczasem urzędnicy XII. klasy dyet pobierają i 450 złr. pensyę.

Nadto stoją X. X. Wikaryusze w hierarhii kościelnej na tym samym stopniu, na którym stoją urzędnicy XII. klasy dyet.

Wniosek księdza Stępka brzmi w ustępie:

a) ażeby księża Wikaryusze nie tracili podczas podróży pensyi.

Z tym ustępem wniosku niemógł się Wydział krajowy zgodzić z tej przyczyny, że nie wszyscy X. X. Wikaryusze pobierają swoją pensyę z funduszu religijnego, lecz tylko ci, którzy są dodani parochom, których kongrua nie przewyższa 300 złr.

Innych opłacają sami parochowie.

Jeżeliby wniosek księdza Stępka w tym ustępie przyjętym został, a szło by o pensyę Wikarego przez parocha opłacanego, zachodziłoby najpierw pytanie, który z parochów ma opłacać tę pensyę, czy ten, którego X. Wikary opuszcza, czyli zaś ten, do którego się udaje; — zawsze zaś nastąpiłaby ta niesłuszność, że paroch opłacałby wikaryusza, którego pomocy już nie używa lub jeszcze nie używa.

Dla uniknięcia tych zawikłań i niesłuszności sądził Wydział krajowy za rzecz stosowną nie stanowić pobierania pensyi podczas podróży, natomiast zaś wyznaczyć dyety.

Zródłem do pokrycia tych nowych kosztów nie może być inny fundusz, jak tylko fundusz religijny, raz dla tego, że ten wydatek już z swojej natury z funduszu religijnego pokryty być winien, a powtóre dla tego, że i inne koszta podróży, jakoto: a) z powodu zabezpieczenia i oddawania temporaliiów, b) sporządzenia inwentarzy, c) sporów gruntowych i innych spraw w budżecie funduszu religijnego preliminowane są, a to dla okręgu administracyjnego lwowskiego w sumie 4200 złr.; zaś dla okręgu administracyjnego krakowskiego w sumie 1.700 złr.; że zatem i te nowe koszta do tej rubryki wcielone być mogą.

Wydział krajowy wnosi więc.

Wysoki Sejm uchwali:

„Prosić Najjaśniejszego Pana ażeby X. X. Wikaryusze obydwóch obrządków, przy przeniesieniu ich na inne miejsce przeznaczenia, co do dyet, kosztów podróży i wynagrodzenia za uszkodzenie mebli zrównani zostali z urzędnikami Państwa XII. klasy dyet, a koszta dotyczące pokryte zostały z funduszu religijnego.“

Marszałek krajowy

Leon Xiąże Sapiaha w. r.

Członek Wydziału krajowego

Oktaw Pietruski w. r.

**Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi i
Wielkiego Xięstwa Krakowskiego.**

We Lwowie dnia 27. lutego 1866.